

Szerző: J.B. Tolland

Cím: Világvége után pár héttel

1.

Miután Sophia Baxter beért a boltba, félórán át bámészkodott, a járókelőket figyelve, mintha várna valamire, de mégis elárulta a tétlenség, amit az üzlet üres tere adott neki. Aztán végül úgy döntött, ideje lenne végleg kitakarítani és bezárni. Talán a bolt egy mementó marad, egy üzenet az eljövendő generációknak: „Ne kövessétek el ezt a hibát, ne vágjatok bele a divatárusításba, ha nincs, aki belépjen az ajtón.”

De még mindig nem mozdult a kirakattól. Valahol legbelül egy kis szikra égett, hogy valakit, bárkit lásson, hogy elűzze a magány sötét árnyait, amelyek egyre inkább ellepték a boltot. Pár perccel később megdobbant a szíve, amikor egy régi '78-as Pontiac zúgott el a Fifth Avenue-n. A kocsi motorjának hangja vágott át a nyugalom szövetén, miközben egy harmincas férfi szinte fülsértő hangerővel hallgatta a Rolling Stones egy klasszikus dalát. A férfi látszólag nem is vette észre őt, vagy talán szándékosan nem akarta. Az arca üres volt, egyfajta belenyugvás ült rajta, mintha minden, ami körülötte zajlik a világban, már nem érdekelné.

A nő kitárta a kétszárnyas bejárati üvegajtót, majd az eltűnő autó után bámult, és belül sejtette, hogy ezt az arckifejezést mi fogja követni. Milliószor látta már ezt. Összeszorult a gyomra a gondolatra.

Talán, ha kicsit hamarabb kilépett volna az utcára, leintette volna a férfit, hogy beszélgessenek. Leültek volna egy kávéra, talán mindketten megtalálják a választ valamire. Ketten mindig könnyebb, mint egyedül.

A széles sugárutat a járda mentén árván maradt autók szegélyezték; a sarki újságosbódék üresen álltak, a pár héttel ezelőtt megjelent újságok lapjai a hűvös őszi szélben táncoltak. A legtöbb bolt kirakatait bedeszkázták, míg néhány tulajdonos hagyta, hogy a fosztogatók zúduljanak a boltjaikra. Szomorú és nyugtalanító látvány volt a számos összezúzott kirakatüveg, és a szétdobált áruk, csorba, vicsorgó üvegarcok néztek bele az elkövetkezendő korok ürességébe.

De nem volt teljesen csendes a város. A távolból a szél sodort felé zeneszót és beszélgetésfoszlányokat, ami megnyugtatta Sophiát. Mégis tudta, hogy ez nem az a New York, amit szeretett. Az az élet, ami egykor virágzott itt, mintha elveszett volna.

Cipője sarka kopogott a kihalt utcán, ahogy a szemét hegyek között lépdelt, majd megállt egy pillanatra. Tekintete a távolba vándorolt, és úgy érezte, mintha az egész város is vele együtt várakozna a csendre, a visszatérésre.

A Fifth Avenue-t elhagyó szürke betontömbök között hirtelen mégis felélénkült valami. Fiatalok tűntek fel a láthatáron, egymás kezét fogva, mintha céltalanul bóklásznának.

Sophiát boldogság öntötte el. Valaki végre eljöhet a boltjába. Arca szinte automatikusan mosolyra húzódott, képtelen volt nem örülni a lehetőségnek, hogy más emberek ismét életet csempészhettek a helyiségbe. Lépései egyre gyorsabbá váltak, ahogy visszament a boltba, cipője hangosan kopogott a kövezeten.

Amikor belépett az üzletbe, hosszú fekete haját gyors mozdulattal kontyba fogta, majd megállt egy pillanatra. A bolt kihaltsága azonnal megüledett körülötte. Az élénk színű ruhák, a próbababák és az üvegvitrinek, mintha mind őt bámulták volna, miközben a csend a legnagyobb szövetségesévé vált. A némán figyelő tárgyak, mintha az ürességet sugározták volna felé. Sophiát zavarta ez a mélyről jövő csend, pedig reménykedett benne, hogy minél később tapasztalja meg ezt a mindenhová beszivárgó ellenséget, de őt is elérte. Kivárt egy darabig, de a pillanat félbeszakadt, amikor is meghallotta a közeledő fiatalok hangját. A ruhás fogasok között lavírozva, túsarkúján egyensúlyozva hátraszaladt, felkapcsolta a világítást, majd reménykedő tekintettel bámult ki az utcára.

A szokásosnál is feszültebbnek érezte magát. A kosztümje túl szűk volt, a levegő még szorosabbá vált körülötte. Miközben várta, hogy a fiatalok belépjenek, eszébe jutott egy apró, de figyelemre méltó dolog: másfél hete nem beszélt idegennel.

„Nem fogom elszúrni?” – szólt fel benne egy kérdés, de már nem volt idő kételkedni. A két lány a kirakat üvegén túl bámulta a próbababákra aggatott ruhákat. A neonfények halovány vibrálása megtörte a sötétséget, a fény visszaverődött a nedves járdáról. Kint, a Fifth Avenue kihalt volt, a hajdani nyüzsgésből alig maradt valami: elhagyott plakátok lobogtak a szélben, a felhőkarcolók ablakai közül csak néhány derengett, mintha Manhattan is félálomban szuszogna.

Két fiú eközben határozott léptekkel az üzletbe toppant, cipőjük koppanása különös visszhangot vert a csendes helyiségben. Az egyikük kedvesen Sophiára köszönt, mintha otthonosabban mozogna a helyzetben, mint a lányok.

Sophia mosolyogva viszonzta a köszönést, majd közelebb lépett hozzájuk.
– Tudok segíteni? – kérdezte, miközben észrevette, hogy a fiatalok láthatóan még nála is zavarodottabbak.

– Végül is, csak benéztünk... láttuk a világítást. De lehet, hogy Edna, a barátnőm, vesz valamit – felelte a fiú, hátrapillantva a válla fölött, ahol az egyik lány még az ajtóban toporgott.

– A legtöbb bolt már zárva van – jegyezte meg Sophia, mintegy mentegetőzve, hogy itt még égnek a fények.

– Egyre kevesebb hely maradt – toldotta meg a magasabbik srác. Arca sűrű pattanásokról volt vörös, szeme kissé kidülledt, mégis határozottságot erőltetett magára. Hátranyújtotta kezét a belépő, testesebb lány felé, aki rögtön átölelte, majd kedvesen Sophiára mosolygott.

– Nagyon szép a boltja! Tetszik... olyan, mintha még élne itt valami ebből a városból.

– Köszönöm! – felelte Sophia, és érezte, hogy elpirul. Régen megszokta a bókákat, de most, a város kiüresedett közegében, szinte idegenként ért minden kedves szó.

– Egyedül dolgozik itt? – kérdezte az alacsonyabb fiú, közben finoman szorítva a csinosabbik lány kezét, aki a kirakat felé tekintgetett, mintha a fényben keresne menedéket.

– Van egy alkalmazottam – felelte Sophia –, a legjobb barátnőm. Csak éppen beteg.

– Mennyibe kerül az a szürke szoknya a kirakatban? – szólalt meg végül a lány, hirtelen felbátorodva.

Sophia összeráncolta a szemöldökét. Be kellett vallania magának: legalább két hete egyetlen árcédulát sem nézett meg. Sietősen előrelépett a kirakathoz, a neonfény halvány derengésében kutatva a cetlit. Végül megtalálta.

– Tizenegy nyolcvan – mondta visszatérve.

– Szeretnéd? – kérdezte a fiú a mellette álló lánytól, aki sugárzó arccal bólogatott.

– Fel szeretnéd próbálni? – kérdezte Sophia, amikor visszaért a kasszához.

– Lehet? – csillant fel a lány szeme.

– Ez természetes.

A lány tétován követte a próbafülkéig. Mielőtt eltűnt volna a függöny mögött, visszanézett, és halkan

hozzátette:

– Ne haragudjon, csak... hónapok óta nem voltam ruházati üzletben. Régen annyira szerettem

vásárolni. Olyan volt, mint a mindennapok része. De azóta, hogy meghaltak a szüleim, és az a sok rettenetes dolog történt, nem gondoltam rá.

Sophia bólintott. Tudta, milyen jólesik, amikor valaki csak hallgat – a szavak súlya ilyenkor nem teher, hanem megkönnyebbülés.

– Amióta viszont lecsitultak a dolgok, és hogy rátaláltam Scottra – pillantott a fiúra, aki mellette állt – , újra tudom értékelni az életet. Minden napban látok valami szépet.

Egy pillanatra elhallgatott. Sophia így a többiekre nézett: a magasabbik srác a ruhásállványok között matatott, az elhízott lány pedig türelmesen figyelte, miközben szorosan fogta a táskáját.

– Önnek van valakije? – kérdezte hirtelen a lány, mikor újra felbátorodott.
- Nincs - rázta a fejét Sophia. A lány egy kis szomorúságot vélt felfedezni a nő hangjában.
– Pedig kellene – sóhajtott a lány. – A világnak nem így kéne működnie. Érti, hogy mondom...
Meghalt a társa?

– Nem! – vágta rá Sophia gyorsan. – Még azelőtt szétmentünk, hogy... – nyelt egyet – szóval a dolog előtt. Több mint fél éve.

– Bocsánat, ha tolakodó voltam – emelte fel védekezően mindkét kezét a lány, majd elmosolyodott.
– Én ilyen vagyok. Cserfes, tudálékos, mindig is így becéztek.

– Edna! – kiáltott közbe a fiú a fogasok mögül. – Találtam egy felsőt a méretedben!
- Ugyan, nincs semmi baj! - szabadkozott Sophia. Ekkor megcsörrent a pulton pihenő telefon.
Felvette.

– Igen?

– Hogy megy az üzlet, húgi? – csendült fel a másik végén egy vidám, csilingelő hang.

Sophia arca felderült. Napok óta nem érezte magát ennyire elevennek.

– Képzeld, éppen eladok! – próbálta leplezni örömét, de a hangja elárulta.
- Komolyan? - kérdezte barátnője a vonal túloldaláról, Claire Hart.

Sophia úgy kezelte, mintha a húga lenne a lány, és valamiképpen rokonlelkek is voltak, támasztékok egymásnak, amikor sorra vesztették el szeretteiket; és ha nincsenek egymásnak, már valószínűleg már egyikük sem élne. Sophia tudta ezt, és úgy sejtette Claire is tisztában van szimbiózisuk jelentőségével.

– Talán idővel tényleg jobb lesz, ahogy mondani szokás – jegyezte meg Claire a túloldalon.

-
Jobban
vagy
már?

- A forró bodzatea csak úgy üzi ki belőlem a betegséget, úgyhogy ne aggódj! Bárcsak ott lehetnék

segíteni.

- Ó, azért annyi meló nincs! - kacagott fel Sophie. - De ha kell segítség, majd szólok, oké?

- Én meg majd hálóköntösben szaladok le a hét eleji kiárusításra... - nevetett fel Claire is.

Sophie el tudta képzelni, hogy a lány egész napját a kedvenc köntösében fogja tölteni, a panoráma ablakon kitekintve szürcsölgeti kávéját, és a magasból kémleli a kihalt utcákat, mint a város egykori urai.

- Érezted, hogy alakulóban van valami? Te mindig mindent megérszel.

- Nem tudom... lehet - szólt bizonytalanul a hang a vonal túlsó végén. - Nemrég ébredtem. - Kezdett

bele. - Olyan fura álmom volt... egy fickó szerepelt benne akit nem ismertem, és olyan volt, mint aki a halálból akar visszahozni engem. Aztán később ez a férfi és te...mintha te is ott lettél volna, de nagyon zavaros. Mindegy, volt egy karambol, nagyon látványos volt, mint a filmekben, két autó csattant egymásnak. Én pedig mintha víz alól néztem volna, csupa fekélyes sebbel a testemen.

Sophia elszörnyedve nézett maga elé.

- Ez bizony elég bizarrul hangzik.

- Vajon mit jelenthet?

- Zavaros. Találkozol egy fickóval, aki visszaránt az életbe, aztán... - koncentrálnia kellett, hogy emlékezzen Claire szavaira -, aztán faképnél hagy?

- Ezt vetted ki ebből az elmezavarból? - Idegesen nevetett; Sophie szinte látta, hogy eszmecseréjük közben a lány a haját csavarja az ujjai közé, hogy a feszültségét levezesse.

- De tudod, hogy az álmok nem válnak valóvá. Még a te álmaid sem...

- Tudom! - csattant fel Claire – de azért ez nyugtalanító... nem akarok többé ilyeneket álmodni!

Nem akarom látni a szeretteim halálát, hogy aztán a valóságban is átéljem! Elegem van ebből!

Sophie érezte, hogy a barátnőjét pillanatok alatt ragadja el a kétségbeesés. Kereste a szavakat, de bármit mondhatott volna, kevésnek tűnt. Elméjében pedig csak úgy kattogtak a fogaskerekek, hogy valami kézzelfogható érvet találjon Claire fura álmai ellen. De az, hogy furák ezek az álmok, talán gyenge szó erre az összefüggésre. A boltban közben a fiatalok hangja töltötte be a teret: a próbafülke függönye meglebbent, és a csinosabbik lány előlépett benne a szürke szoknyában.

- Nem hiszem, hogy rosszat jelentene az álmod – mondta végül Sophie. – Ne aggódj!

- De más értelmezésben... – kezdte volna Claire, de Sophie közbevágott:

- A valóságunk nem többértelmű. Vagy élünk, vagy meghalunk, nem?

- Oké, de... – kezdte újra a lány, ám Sophie már látta, hogy a fiatalok céltudatosan közelednek a kassza felé.

– Ne haragudj, de le kell tennem! – szólt gyorsan. – Majd beszélünk, ha hazaértem. – És mielőtt Claire válaszolhatott volna, letette a kagylót, majd mosollyal fordult a vásárlókhoz. – Sikerült választani?

- Persze! - szólt széles mosollyal a lány – A másik pár is vett volna valamit, de sajnos nincs sok pénzük.

- Nincs sehol munkalehetőség? - kérdezte Sophia, mialatt beütötte az összeget a gépbe.

- A legtöbb cég és üzlet befuccsolt vagy már elment. Ma a Rockefeller Centernél jártunk, a H&M-ben akartunk szétnézni, de egy lelket sem láttunk.

A csinosabbik lány arcán azonban nem tükröződött lemondás.

– A McDonald's még itt maradt nekünk! Talán oda fogunk jelentkezni.

Igen, gondolta Sophia, az étteremlánc nem zárta be végleg az összes üzletét. Az életben maradt emberek zöme konzervén és hamburgeren élt.

– Tizenegy nyolcvan lesz – mondta, miközben a lány előhúzott néhány gyűrött bankót, és a pultra tette.

Sophia átvette, beütötte, majd visszaadta a pénzt.

– Az, hogy emigráljatok... szóba sem jöhet? – kérdezte óvatosan.

– Arra végképp nem lenne pénzünk – felelte a lány kissé élesen, és a többiek arcán is látszott a sértettség.

Sophia igyekezett tompítani a pillanatot: reklámszatyorba tette a szoknyát, és gyengéd mosollyal nyújtotta át.

– Ha nem jön össze a McDonald's, benézhetek hozzám is. Hátha találok nektek valami munkát.

A két lány arca felderült. Megígérték, hogy visszatérnek, majd gyorsan elkészöntek. Sophia figyelte őket, ahogy kilépnek a Fifth Avenue sötétjébe, és eltűnnek a felhőkarcolók árnyékai között.

A boltban újra csend lett. A csend, amely lassan visszakúszott a falak közé, ahogy mindig. Sophia szinte látta, ahogy az üresség is helyet foglal a próbababák között.

„Mit csinálok itt? Ez az én életem? Egy hétig várni, hogy valaki vegyen egy tizenegy dolláros szoknyát?” – morfondírozott. Valójában nem volt szüksége az üzletre. Kapta az állami segélyt, az élelmiszer-utalványokat, akárcsak mindenki más. Ülhetne otthon is, nézhetné az egyetlen sugárzott csatornát, vagy besurranhatna egy bezárt videotékába, hogy filmeket szerezzen Claire-rel a hosszú estekre. Akkor mégis miért csinálja?

Emigrálhatna a Marsra. Megtehetné, ahogy azok a szerencsések, akiknek elég pénzük volt arra, hogy egy másik életbe meneküljenek. Sophia már a válság elején is próbált tiszta fejjel gondolkodni, de minden nappal közelebb érezte magát az örülethez. Hallotta a szomszédait, ahogy sorra veszítik el a kontrollt életük felett.

A Mars... igen, futotta volna egy utazásra. De nem vágyott rá igazán. Nem a vörös por és a steril kupolák miatt tette volna meg az utat, hanem a nyüzsgésért, a mozgás illúziójáért, amit innen elragadtak. A legtöbben a fájdalom elől menekültek oda, de Sophia tudta: a gyászt nem lehet száműzni. Elhalványul, de sosem múlik el.

A kérdés mindig ugyanoda tért vissza: miért maradt mégis itt?

És mindig ugyanaz a válasz jött: mert itt akarta újakezdeni. Ebben a városban, amelyet megszokott, amelyhez a veszteségei és az emlékei kötődtek.

Odakint lassan eleredt az eső. A vízcseppek szétfolytak a kirakat üvegén, elmosták a neonok pislákoló fényeit. A Fifth Avenue sötétje megtelt a kopogás halk ritmusával, mintha a város szíve újra megpróbálna dobogni.

2.

Chuck Dowland maga mellé tekintett az ágyban fekvve, megtapogatta az üres helyet maga mellett, majd szobájának magányában elsírta magát. Nem hitte volna, hogy ennyi idő elteltével lesz képes megsiratni halott feleségét. Talán az odakinn szakadó eső hozta elő belőle az emlékeket, abból az időből, amikor megismerkedett az akkor még üde, fiatal lánnyal, akit mindig tette késznek látott. Aki semmitől nem riadt vissza. Chuck pedig kitekintve ablakán, odakinn csak a sivár utcákat látta, és azt érezte, hogy szíve tovább zsugorodik.

Belehalok a magányba.

Mindenki magára hagyta ebben a betondzsungelben. Egyedül lakott egy ötvenemeletes bérházban Manhattan szívében, jóformán minden alapfelszerelés nélkül, ami a modernkori ember kényelmét kellene, hogy szolgálja. Itt él, és várja az elkerülhetetlen véget, mégis fél tőle.

Letörölte a könnyecskéket az arcáról, kikászálódott az ágyból, és komótosan felöltözött. Alig várta, hogy munkába menjen. Találkozhat néhány kollégájával, de tudja, hogy az ő életük sem túlon túl könnyű mostanában, így nem számíthat arra, hogy hosszú eszmecserebe bonyolódjon bárkivel. A főnöke, Martin most vesztette el kisfiát, Chuck társa pedig a szüleit és a testvérét. De ő még él. Tisztességes halált akar halni, amit az Isten egy nap majd ráér.

Bekapcsolta a tévét, csak hogy zúgjon valami, majd tüzetesebben kinézett az ablakon, hátha meglát egy járókelőt, ám néhány perc után feladta. A híreket várta, de sejtette, hogy miről fog hallani benne. A milliomosok újabb hóbertjáról, a gazdag emigránsokról a Marson, és a minden nappal a totális gazdasági és morális válság felé jutó Terráról. És persze az újabb halottakról. Igazából hallani sem akart az egészről, úgyhogy kikapcsolta a tévét.

Mary, bárcsak velem lennél.

Talán ha tudja, hogy mire készül, jobban szemmel tarthatta volna. Az egykor életvidám nő egy hír hallatán teljesen megváltozott, és egy új vallás felé fordult. Chuck emlékezett rá, hogy képes volt esteiken át mindenféle teológiai érvet felhozni Mary új keletű vallási nézeteivel szemben, de érezte, hogy hasztalanul próbálkozik. Mary mintha csak azt hallotta volna meg az egészből, amit akart. A hírekben látható férfinak köszönhetően a világ a feje tetejére állt és lakosságának döntő része a vallás felé fordult válaszáért, de senki nem gondolta volna, hogy mindez hová vezet.

Az egykor a Vatikánban nyugodtan ücsörgő püspökök és a pápa a hívők hirtelen megnövekedésével az Úr akaratát látták beteljesedni, de ez a vakbuzgóság hamarosan aggodalommal változott. Mert az emberek, akárcsak Mary nem dicsőülni szerettek volna, csak teljesebb képet kapni arról a világról, amiről a papok már több ezer éve prédikáltak.

Chuck pedig szíve mélyén érezte, hogy egy nap rendőrök fogják lakása előtt várni. Mary akkor halt meg, amikor a „járvány” még nem tizedelte a lakosságot. A részvétet nyilvánító rokonok és szomszédok még egy átlagos világ benyomását keltették; az emberek együtt éreztek Chuck szenvedésében, később aztán a dolgok felgyorsultak. Dowland számára érdektelenné vált minden, mivel elvesztette a nőt, akit szeretett. A bátrak elmentek, a gyávák pedig tovább várnak.

Azokra az időkre gondolt, amikor még nem volt szokatlan emberekkel találkozni az utcán; amikor nem jajveszékelésbe fordult át az éjszaka, amit a szomszédok produkáltak. A világ egyszer csak kifordult magából, és csak úgy okádta a halottakat. Halottak, akárcsak Mary.

Az egész emberiség egy elcseszett pályára állt; szinte mindenki vakon kezdett hinni egy ember szavaiban, és egy másik férfit kiáltottak ki közbenjárónak az ügyben.

„...és most következzen egy hír, amely szinte sokkolta a szerkesztőséget is...”

Élénken élt benne az a pillanat, ahogy Mary egyre komorabb tekintettel ült a pamlagon azt a hírt hallgatva, hogy egy ontariói orvos egy speciális eljárással, tíz órával a páciens klinikai halála után visszahozott egy férfit az életbe.

Cliff Gudgens volt a neve. Egykor egyszerű ember, ma már legenda — vagy inkább intő példa. A róla elnevezett „Gudgens-effektus” olyan lavinát indított el, amely majdnem romba döntötte a teljes civilizált világot. Talán nem véletlen: lehet, hogy maga Isten zárta le előre a kapukat, nehogy az ember túl mélyre lásson, nehogy túl kíváncsi legyen.

Mégis akadt valaki, aki nem ismert határokat. LaToya, az Amerikában élő agysebész nemhogy belépett a tiltott területre, hanem vakmerően átszökkent azon a képzeletbeli korláton, amelyen a figyelmeztetés állt: *Belépni tilos!* Onnantól kezdve nem volt visszaút — se neki, se nekünk.

Az orvos a lefagyasztott és újraélesztett Gudgens-szel bemutatott a tudóstársadalomnak, megrágta és kiköpte a vatikáni tanokat; akik odafent mindig is tisztában voltak azzal, hogy a vallást a tudomány fogja tönkretenni.

A LaToya által kifejlesztett gép elméletben a klinikai halál után 12 órával sem engedte az agysejtek drasztikus bomlását, és Gudgens volt az első olyan páciens, akin sikeresen tesztelte a beavatkozást. Később számos találgatás látott napvilágot, hogy nem csupán orvosi, hanem vallási meggyőződés vezette az orvost kísérlete elvégzésére. Addig a percig ha valaki visszatért a halál torkából, és fura történettel állt elő, miszerint egy fehér fény felé tartott sebesen, a szakértők és tudósok a neuronok kisülésének számlájára írták a jelenséget. Az agy csupán néhány percig viseli el az oxigénhiányt tartós károsodás nélkül, viszont ez nem elég idő ahhoz, hogy valaki, aki visszatér a klinikai halál állapotából és beszámol az élményéről, hitelesnek tűnjön a világ előtt. Talán megérdemel néhány percet egy tévéműsorban, ami a kétkedőket úgysem hatja meg. Cliff Gudgens azonban mindent megváltoztatott. Ő nem néhány percre tűnt el, hanem közel tizenkét órára. Tizenkét órára a klinikai halál állapotába, ahonnan senkinek sem lett volna szabad visszatérnie. Amikor mégis feléledt, nem csupán emlékezett valamire — hanem kijelentette: mindenki, kivétel nélkül, egy Biblia-szerű mennyországba kerül a halála után. Ezzel nemcsak az orvosokat és a kutatókat rázta meg, hanem a kamerákra éhes tévés hiénákat is. És a világ lassan rájött: ez nem egy újabb „fehér fényes” sztori volt.

Eleinte nem sok hitelt adtak a szavainak. Orvosi és nem lelki szempontból vizsgálták a páciens, a tudós közösség Gudgens nehezen mozgatható végtagjaira fókuszált, a tűszúrásra emlékeztető fájdalmak érdekelték a kezében és lábában, a szívverések ritmusa érdekelte őket, a képzelgéseket

feljegyezték, de megvoltak a válaszaik rá.

Az újraélesztés híre hamar elterjedt, tudományos szaklapok címlapján virított LaToya, de a bulvár címlapjára csakis egy Marie Matthews nevű ápolónő miatt kerülhetett. Mint kiderült, az ápoló szorosan együttműködött a kísérletben, és vallásos nevelésének hála, Gudgens minden szavát elhitte és lejegyezte, valamint közzé adta bizonyos hírforrások felé. Ettől a ponttól a lezajlott kísérlet súlypontja a tudós-orvosról áthelyeződött Gudgensre, a kísérlet túlélőjére, aki bizarr szavait egyre nagyobb átéléssel mesélte, és élvezettel fürdőzött a népszerűségben.

Terjesztette az ígét.

Nem tudni, hogy mennyi volt igaz Gudgens egyre terjedelmesebb beszámolóiból, amit a sajtó előtt, tévéműsorok főműsoridejében adott elő a nézőinek, de egyre népesebb hallgatóságra talált.

A Vatikán falain belül imára kulcsolt kezek hallgatták a híreket a felélesztett férfiről; Szentírásuk így nem merő fikció és koholt iromány volt már, hanem valóság. A halál nem volt többé az ismeretlenbe való utazás; azáltal pedig, hogy Gudgens a halott rokonokkal arra a megállapításra jutott, hogy Isten szemében az öngyilkosság sem írható a bűn számlájára, odaát pedig nem egy ismeretlen élet várt, a szegények egy része nem sokáig habozott.

Az első hetekben a rohamosan növekvő hívekről, és az egyre szaporodó öngyilkosság-sorozatáról cikkeztek az újságok. Nem létezett visszatartó erő, míg a hívők elképesztő tömegekbe verődtek, és szenthelyekre jártak üdvözülni, addig a lakosság első hullámában több ezren lettek öngyilkosok. Eleinte mindenki hisztériát látott benne, de ahogy a számok növekedni kezdtek, minden úgy dőlt össze, mint egy kártyavár. Megszokott forgalmi szituációkból tömegszerencsétlenségek történtek az autópályákon, máshol családtagok sodorták a többieket a halálba. Volt, aki nyíltan szállt szembe a többiekkel, hogy így üdvözültesse rokonait, mások mérget kevertek gyerekeik ételébe, hogy ezáltal jussanak egy jobb világba.

Mary egyszerűen hitbuzgalomból vetett véget az életének. A keresztény vallás mélyére leásva jutott arra a megállapításra, hogy az ember élete ezen a világon csupa szenvedés; idézve Szent Anzelmet és Schopenhauer-t, a túlvilág ígéretei túl szépnek bizonyultak neki a rideg valósághoz képest. Munkaadójának felesége öngyilkos lett, a férfi pedig összetört és inkább emigrált; a gyárat működtető híján bezárták, és máshol is egyre kevesebb munka akadt: egy újabb kártyavár hullott darabjaira.

Akinek meg sem fordult addig a fejében az öngyilkosság gondolata, az egyre inkább megőrült világra nézve már nem idegenkedett tőle annyira, amikor ismerősöket látott elhullani, később barátokat, családtagokat. Az egyre nehezebb megélhetési lehetőség, a kényszerű toporgás és

társadalmi összeomlás hatására, és a tudatra, hogy szinte mindenki elment arra a másik helyre, ösztönzőleg tudott hatni.

A második hullám világméretűvé vált, a hisztéria már különböző kontinenseken is pusztított, az elemzők már csak fejüket vakarva nézték az adatokat; és abban reménykedtek, hogy az örület egyszer alábbhagy. Eleinte azt hitték, hogy a tömeghisztéria rövid időn belül lecsillapodik, és az ember több lesz, mint egy eszelős állat; nem lesz ön- és közveszélyes eleme a társadalomnak, de az emberi faj labilisabbnak bizonyult. Túl sok dolog veszett el, nagyon rövid idő alatt.

A második hullámban még több baleset és bűncselekmény történt, amit még több túlkapás követett. A legnagyobb káoszban a rendőrök is az önbíráskodás áldozataivá váltak, hirtelen kreált törvényekkel dobálóztak, amit kivégzések követtek.

A káoszban senki nem maradt épelméjű.

Mintha minden a legszörnyűbb rémálommal változott volna. A második hullám legalább három hétig tartott, - ekkor a legtöbb hullaház sem üzemelt már – a gazdagok többsége pedig már elhagyta a Terrát. Az autópályákon halmokban álltak a roncsok, a napszitta holttestek felpuffedve heverték az utcán. Minél magasabb volt egy épület, annál több halott feküdt előtte szétlapított testtel.

Ám egy idő után minden elcsendesedett. A szirénák nem harsogtak állandóan, a falakon túl nem jajveszékelést lehetett hallani, - a megmaradt élők zárkóztak lettek. Egy ideig szükség volt a csendterápiára; a sebek azáltal mintha gyorsabban gyógyultak volna, mások pedig csak emésztették önmagukat, ez pedig idővel beteges szorongást is szülhetett bennük.

Így érezte Chuck is magát; nem akart a közelében senkit sem Mary halála után, tartott tőle, hogy ha azt is elveszti, azáltal ő is meghal. Márpedig félt a pillanattól. Amikor szíve megáll dobogni. Meddig tart, amíg átérek oda?

Mary halála után egy héttel, közös nappalijukban Chuck egy este pusztán ököllel szétverte a falon lógó hatalmas tükröt, majd felvett egy üvegdarabot, és szétvágta vele a bal csuklóját. Arra eszmélt, hogy rettenetesen elgyengülve ül a földön, és a karjából vér pulzál a szép szőnyegre; érezte, hogy az életerő fokozatosan elszáll belőle, és hirtelen rémület fogta el. A vágás azóta begyógyult, ő pedig még mindig életben van, és élete mulandóságán töpreng ahelyett, hogy megpróbálna talpra állni. Biztosan vannak olyanok, akik akarnak még valamit ezen a világon! Csak nyitott szemmel kell járnom!

Miután felöltözött, parfümöt fújt magára; majd megállt egy pillanatra, és lehunyta szemét. Megpróbálta kiszűrni a külvilágot, csak a lélegzésére koncentrált, belül rendezte gondolatait, és

napi feladatán rágódott. Nem akart szembesülni egy újabb halálesettel, - ugyanakkor gyűlölte már ezt az állandó készenlétet.

Kinyitotta szemét, majd kinézett a vele szemben lévő ablakon, a már álmosan szemerkélő esőre, majd elindult a munkába, hogy újra egy kicsit közelebb érezhesse az életet magához.

3.

Ben Appleton, az Apostolok Gyülekezete nevű egyházi szervezet New York-i régiójának felügyelője végigtelefonálta a még működő bankokat, hogy elérhetővé tegye a különböző számláin álló pénzeket. Védett vonalat használt, hogy más egyházi felügyelők ne hallják beszélgetésének részleteit; a félretett pénze jóval több volt, mint amekkorát egyházi méltóság kívánhatott magának.

Idegesen járkált körbe az irodájában, vakarta rövid, drótszerű fekete haját, amit az idő próbált egyre szürkébbé varázsolni, reverendáját egyszerű fekete öltönyre cserélte, de nyakkendőt nem hordott hozzá. Unta a dicsfényt, amit az Egyház szánalmasan próbált hajkurászni; emellett odafent a Nagy Öreg, vallási csoportjuk pátriárkája a meginogni látszó Egyházuk státuszának helyreállítását szorgalmazta, de az egész ügy Appleton szerint a hiábavalóság listájára került.

Az Apostolok Gyülekezete valójában egy, a kereszténységi eszmékkel rokon szervezet volt, ám a radikálisabb oldalhoz tartozott. A hit nem hobbi, ez volt az első komolyabb tételük. Megvetették ugyanis az olyan vallásos embereket, akik csak névleg voltak hívők, és ritkán vagy soha nem jártak egyházi ceremóniára. Az Apostolok Gyülekezetéhez tartozni többet jelentett, mint egy felekezethez. Élethosszig tartó elhivatottság és szolgálat.

A még frissen alakult Egyházat a 2026-os Nagy Ínség utáni vallási igény lendítette fel; egyre többen fordultak a hit mélyebb rétegeibe, a Gyülekezet pedig kiváló táptalaj volt a megrendült hitű embereknek. Tagjai erélyesebben követelték, hogy az ember számoljon le a pénz utáni sóvárgásról, sokkal komolyabban vették az egyházi liturgiákat, és tanokat, csak úgy, mint a böjt betartását, de a cilícium öv viselése sem volt szokatlan. Konvencionálisnak nevezték magukat a modern világ örülete közepette. És egyedüli vallási támaszként megmaradt gyülekezetként funkcionált a Terrán, szervezettségüknek hála. Mivel nem volt versenytárs, egyre-másra átvették a megmaradt hívek és élők feletti kontrollt. Még a Vatikán sem tudta velük tartani a lépést. Az Egy Igaz Élő Istenről szóló kiadványuk pedig megtízszerezte hívői számát. Egyesek vaskalaposoknak hívták őket. Appleton inkább vallási fanatikusok csoportját látta bennük.

Ahogy kinézett az irodájából az előcsarnokba, maréknyi feketébe öltözött egyént látott sűrögni, Egyházi méltóságok vagy közemberek aktáival; alaposan végigrágták a többiek munkáját, és vizsgálták hűségüket az Egyház dogmatikus tanai felé. Az Egyházi bíróság nagyon szigorúan büntetett bármiféle elhajlást az eredeti tanoktól; így a barátokból egy-kettőre ellenség vált, akik mosolyogva vezették el az embert az alagsorba, kihallgatásra.

Appleton hallott ezt-azt az alagsori kihallgatás műveleteiről; és tartott tőle, hogy szinte semmiben sem különbözik a középkori inkvizíciótól. Ezért kérette magát a felügyelőkhöz; azért, hogy inkább támadjon ahelyett, hogy őt vádolnák. Mert tudta, ahogy ezek a pizsmogó, ugyanakkor dörzsölt csuhások megtalálták volna valamivel, hogy tönkretegyék. Semmire sem vágyott jobban, mint hogy ő találjon ellenük valamit.

Az íróasztalára tekintett, aminek mindkét oldalán nyilvántartások álltak, hatalmas tömbökben, cégekről, papokról, átlagemberekről. Minél magasabb körökben sikerült valakit meggyanúsítania, annál nagyobb pénzjutalom ütötte a markát; így egykori tisztségviselők, alkalmazottak, egyházi személyek átkozták volna, ha tudták volna ki az a személy, aki elárulta őket. Bár Appleton a legtöbbjüket nem ismerte, sosem hallott róluk; elég volt az is, ha csak a gyanú árnyéka vetült rájuk, és mindig talált indokot arra, hogy örökre eltüntesse az illetőt.

Appleton nyugodtan hajthatta álomra a fejét; a világ lakossága nélkülük is elképesztő mértékben csökkent, - a Gudgens-effektus nagyobb mérszáros volt minden Egyháznál.

Megcsörrent az asztalon álló piros színű vezetékes telefon. Védett vonal. Ez biztosan az ügyvédem, gondolta Appleton, ahogy a füléhez emelte a kagylót, és amint a hang megszólalt a vonal túlsó végén, nem kellett csalódnia.

- Szép jó napot, Ben! - üdvözölte a reszelős hangú, és amúgy menyétképű ügyvéd.

- Mégis mi lenne szép, ezen az istentelen helyen? - kérdezte Ben, de szinte el is harapta a mondat végét, amint az Urat a szájára vette. Nem tanácsos így beszélnie, mert hamarosan neki is vastagabb lesz az aktája.

- Jó hírek miatt hívtam. A Kajmán-szigeteki számláján már nincsen zárolva a pénze, de a bank felszámolás alatt áll, úgyhogy jó lesz, ha mihamarabb átcsoportosítja a megtakarítását, különben elveszíti! - Appleton szinte látta, amint állatias vigyor ütközik ki az ügyvédje képén.

- Nem hiányzik az összegből?

- Tudomásom szerint semmi. De a pénzforgalmat figyelni fogják a marsi utak miatt... - Az ördögbe, gondolta Appleton. - Maga nem szándékozik menni, vagy mégis? Nem lenne szerencsés az Egyház miatt, nem?

- Így van. Minden ellenőrző pontnál szigorú vizsgálatok vannak. - Appleton valójában semmit nem szeretett volna, mint elszabadulni innen. A Terra az utóbbi időben valóban a földi pokol képét festette le az élőknek; az Egyház azonban Isten ellen valónak nyilvánította a menekülést egy másik világba. Az Öreg azt akarta, hogy újra benépesítsük a Terrát. A baj az volt, hogy majdnem mindenki másképp gondolta, de a Pápával nem lehet vitázni.
- Úgy hallottam, hogy az emberek egy marsi civilizáció ősi vallását készülnek felvenni, ezáltal is beépülni annak a bolygónak a világképébe! Nem fura ez? Emberek, marsi vallással?
- Mit tudunk a keresztény vallásról? Honnan ered? Talán még a finn mondavilágot is alapul vették, hogy színesebbé tegyék az Isten országát... - Appleton unta a szócséplést. Időnként odakintre tekintett; figyelte, hogy nem kémkednek-e utána. Ha nagyon feltűnően telefonál, idővel rákapcsolódnak a vonalára, és akkor ő is áldozatai sorsára jut.
- Mégis, nem lenne bölcsebb oda kivezényelni hittérítőket?
- Mint a keresztes hadjáratok idején?
- Igen.
- Ezt az Öregtől kellene megkérdeznie... - válaszolt Appleton. A vonal túlsó végén a férfi elhallgatott. Ben egy pillanatig azt hitte, hogy az ügyvéd letette a kagylót, de meghallotta, hogy az reszeli a torkát odaát, az egykori Point Reyes-i házában.
- Ben, ha megkérdezhetem - szólt bele váratlanul –, mire kell önnek majdnem kétmillió dollár, ha nem szándékozik elutazni? - Appleton megcsóválta a fejét, miközben a kagylót a füléhez tartotta. Sejtette, hogy az ügyvéd előbb-utóbb előáll ezzel a kérdéssel. Még ha meg is egyeztek, hogy a részét leszedi, és semmit nem kérdez. Mégis, emberhez méltóan majd' kiszakította az oldalát a kíváncsiság mohó férge.
- Mit szeretne hallani, az igazat?
- Persze. Feltétlenül, ha elvárhatom.
- Még akkor is, ha megegyeztünk, hogy nem kérdez ilyesmiről! - Emelte fentebb a hangját Appleton.
- Ugyan Ben, ez csak egy kérdés! - Az ügyvéd szinte már fuldoklott.
- Egy szép nyaralót szeretnék venni Havannán... - hazudta Appleton – ahol eltölthetem hátralévő éveimet.
- Havannán? - kérdezte meglepődötten az ügyvéd – Az szinte teljesen lakatlan! - Úgy tűnt, nem erre a válaszra számított.
- Arra van szükségem! Elszigeteltségre, magányra.
- Ugyan Ben, hiszen maga még nem öreg... - kezdett bele az ügyvéd.

- Ne haragudjon, de egy Ügyfél jön – törte meg Ben a beszélgetés menetét. Az Ügyfél megnevezés, egy közös titkos szó volt a munkatársaira, akik a hosszabb telefon csevejekre előbb-utóbb felfigyeltek – köszönöm az információt. - Letette a kagylót, rágyújtott egy szivarra, és az előcsarnok felé nézve pöfékelt.

Senki nem közelített, és nem figyelt rá, egyszerűen már unta a bájcevegést.

Nem igazán szerencsés, hogy az ügyvédje ennyi stiklijéről tud, és nem tudja zárva tartani a száját.

Nem értette, hogy az egykori kiváló szaktekintély beleesik abba a hibába, hogy olyasmiről kérdezősködjön, amihez semmi köze sincs. Ha ennyire megbízhatatlan ezen a téren, hogyan bízhatna benne akkor, amikor majd előveszik? Mert egy nap hozzá is ellátogatnak, feketébe öltözött, kartotékokat szorongató, szúrós szemű fickók, és amikor Ben Appletonról kérdezik, mindent el fog árulni.

Még a számlához szükséges hozzáférési kódokat is. A csuhások pedig hevesen fejet csóválva fogják rányomni a pecsétet az irataira; így veszélyes lesz az Egyházra és tanaira.

„Hová akart utazni, Appleton testvér?” kérdezik majd tőle az alagsorban, a fene sem tudja milyen kínzóeszközök között, egy sötétzárka mélyén.

Mi történt ezzel az emberrel? Azáltal, hogy eltűnt az általa ismert világ, így ő is megszűnt teljes tudású ügyvéd lenni? Megszűnt az ügyvédi titoktartás intézménye vagy egyszerűen csak egy halottakkal övezett életpálya maradt neki osztályrészül, azáltal pedig szenilis idióta vált belőle?

Appleton nem lelt válaszra, viszont tudta, hogy az ügyvéd egy igenis valós probléma elé állította.

Még ha el is tűnik, a pénzét lefoglalja az Egyház, aztán bujdokolhat élete végéig. Vagy elkapják, és akkor megölik.

Nincs más választása, az ügyvédnek mennie kell.

Elnyomta a cigarettáját és felállt az íróasztaltól. Kinyitotta irodájának ajtaját, majd ruganyos léptekkel az előcsarnokban termett a kollégái közé. - Van akták Anthony Millerről?

- Miért kérdezed? - kérdezte egy kecskeszakállas tag. Appleton tudta, hogy a fickó erőteljesen vonzódik a fiúkhoz. - Szólt az ügyvéded, hogy nézzünk utána?

Egy másik fickó csendben az íróasztalához lépdelt, majd pár pillanattal később egy néhány lapból álló lezárt aktát nyújtott Appleton felé.

- Tudod, hogy szinte mindenkit megvizsgálunk... - nézett Benre – de tiszta. Semmi különös.

- Kösz. - Mutatott a lapokra Appleton, bevitte magával az irodájába, majd bezárta az ajtót.

Miután helyet foglalt a bőrfotelében áttanulmányozta a fényképekkel ellátott aktát Millerről.